

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 330. Quid sit plagium, & quæ illius pœnæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

Wiestn. n. 31. quæ irregularitas, etsi indirectè auferri possit à Principe, aliave potestate sæculari, tollente directè infamiam à jure civili inductam, in qua irregularitas fundatur. Suar. l. c. n. 10. Henricq. L. 14. c. 5. n. 3. Pirh. n. 27. directè tamen illam tollere nequit; sed neque ullus alius id potest, & cum eo dispensare ad sacros Ordines præter Papam, quin & ipse id nunquam facere consuevit, nisi prius abolitâ infamiâ juxta *c. cum te. de sent. & re judic.* ut notat Molin. *ir. 4. de 7. & 7. d. 10. n. 3.* Dicitur tamen notanter: *Fur notorius, aut furii condemnatus*; quia sicut fur ob furtum occultum infamiam juris non contraxit, ita neque irregularitatem. Proinde Episcopus ad Ordinum susceptionem, ministratiõnemque in illis furem occultum, etsi is illud ultro fateatur, admittere potest, modò pœniteat & restituat, postquam restitutionem & pœnitentiam peractam, aut congruam ejus partem fur occultus, etiam Sacrilegus citra dispensationem ad Ordines promoveri potest, prout constat ex *c. fin. h. t. Pirh. l. c.* contra quosdam asserentes, etiam ob delictum occultum reddi aliquem irregularem, & hinc egere dispensatione quò ad Ordines. Atque ita, ut fur promoveri possit ad Ordines, citra dispensationem, requiruntur quinque sequentia: Spontanea confessio furti, restitutio seu satisfactio, modò eam præstare possit, ut non fuerit publicè infamatus de furto, ut peregerit pœnitentiam, partemve illius etiam imponendam post factam restitutionem.

4. Quartò: Præter pœnam infamiæ & irregularitatis alienus fur notorius in furto notabilis quantitatis, aut iterato deprehensus vel convictus, ab Ordine & officio clericali deponendus. *can. presbyter. dist. 81. & c. cum non ab homine. de judicis.* non tamen adhuc excommunicandus, ut Pirh. *h. t. n. 25.* cum Diaz. *in pract. crim. can. c. 94. num. 1.* si verò non respiciat, excommunicandus est, crescentèque contumaciâ anathemate feriendus, id est, solenniter excommunicandus, ac tandem, si in contumacia perseverans evadat incorrigibilis, tradendus est curiæ sæculari ab ea legitimâ pœnâ puniendus, juxta *cit. c. cum non ab homine.* & ibi DD. communiter; ita Tholosan. *Synagm. fur. univers. p. 3. L. 37. c. 2. num. 23.* Pirh. *cit. n. 25.* Wiestn. n. 32. Reiffenst. n. 53.

Quest. 329. Quenam sint pœna quorundam furtorum in specie, & imprimis furti sacrilegi?

1. Resp. Primò: Furtum sacrilegum (quod olim de jure civili juxta *L. Severus. & L. Sacrilegi. ff. ad Leg. Jul. de pecul.* non censebatur verum Sacrilegium, nec pœnis illius ordinariis subiectum, nisi esset ablatio rei sacræ ex loco sacro, hodie verò est, & sumitur etiam vi *Const. Carol. a. 171.* pro ablatione tam rei profanæ ex loco sacro, quam sacræ ex loco profano, juxta *can. quisque. 17. q. 4.* quamvis etiam Azor. *Inst. mor. p. 1. L. 9. c. 27. q. 6.* Lessi. *L. 2. de Inst. c. 45. n. 14.* pro Sacrilegio propriè tali non habeant furtum rei non sacræ, seu non benedictæ, nec ad usus ecclesiasticos deputatæ in loco sacro, non securitatis & custodiæ causâ depositæ, vel Ecclesiæ concredita, sed casu ibi relicta & posita; tale, inquam, furtum sacrilegum sine violentia, seu effractione loci sacri commissum de jure civili punitur pœnâ arbitrariâ extraordinariâ, ita, ut juxta furti, rei & personarum qualitatem etiam ad mortem deveniri possit, furemque sacrilegi vivi comburi, in furcâ suspendi, vel aliâs capite

plecti queant. *cit. c. Sacrilegi. Host. in Sum. tit. de crim. Sacril. h. t. n. 3.* Clarus *S. Sacrilegium. n. 3.* Menoch. *de arb. cas. 289.* Fatim. *pr. crim. p. 7. q. 172. n. 11.* Pirh. n. 32. si commissum cum violentia verum violatorem Ecclesiæ constituit, & illius pœnam incurrit secundum dicta.

2. Resp. Secundò: Jure Canonico præter excommunicationem, non quidem ipso jure, seu factò, sed ferendam incurrit, à quo non absolventi, priusquam plene satisfecerint, Arg. *c. fin. h. t. & c. conquestus. de foro compet.* incurrit varias alias pœnas. Primò: multam pecuniariam præstare debent Episcopis, Abbatibus, aliisque, ad quos querimonia Sacrilegii justè pertinet, *c. quisquis. 17. q. 4.* Secundò: hoc jure quoque, nimirum *can. attendendum. ead. caus. & q.* perpetuâ damnantur infamiâ, quæ tamen non incurritur, nisi post sententiam condemnatoriam furti, ut Farin. *l. c. n. 22.* vel, ut tradantur carceri, aut relegentur in perpetuum exilium. Atque ita furtum sacrilegum est fori mixti, ut etiam, si fur sacrilegus sit laicus, à Jdice Ecclesiastico puniri possit, sique locus præventioni inter Judicem sæcularem & ecclesiasticum. *cit. c. conquestus. & c. cum sit. de foro comp. & ibi Abb. n. 1.* Diaz. *l. c. c. 91. in addit. v. definitionem. li. 1.* Farin. *l. c. n. 3.*

Quest. 330. Quid sit plagium, & que illius pœne?

1. Resp. Primò: Plagium est crimen publicum, quo homo liber, seu sui juris existens, vel etiam servus alienus dolo malo, seu scienter & fraudulenter subripitur, celatur, seu suppressitur, venditur, commutatur, donatur, datur in dotem, vel alio contractu, quo rerum dominium transfertur, traditur aliis. *L. 1. & seq. ff. ad Leg. Fabiam de plagiaris.* Pirh. *h. t. n. 35.* Lauterb. *in ff. ad Lib. 48. tit. 15. §. 1.* quod crimen, etsi non sit propriè furtum, (quale tamen est, si proles sub patria potestate constituta patri, non matri, quippe potestate in prolem carenti, ita subripitur. §. *interdum. Inst. de oblig. ex delicto.* quia & ita patri competit actio furti) quia persona libera sub nullius est dominio & commercio, est tamen quasi-furtum, & furtis annumeratur. §. *idem. Inst. de inutil. stipulat.* Pirh. *l. c. Reiffenst. h. t. n. 57.*

2. Resp. Secundò: Plagii pœna jure civili olim erat tantum pecuniaria, *L. fin. ff. ad Leg. Fabiam de plagiar.* postmodum hæc pœnâ abrogatâ, successit pœna arbitraria pro modo delicti, & plerumque exilii, aut damnationis ad metallâ, ac demum pœna capitis, & quidem, si ingenuus, gladio perimendus, si servus vel libertus bestiis obijciendus, *cit. L. fin. & c. 1. h. t.* desumpta ex jure divino, nempe ex lege veteri *Exod. 21. vers. 17.* ubi dicitur: *Qui furatus est hominem, & vendiderit illum, convictus noxa morte moriatur.* Comprehendit etiam hæc pœna capitalis non solum scienter vendentem hominem, sed & ementem, uti & non tantum donatorem, sed etiam donatarium; juxta *c. 1. h. t. Pirh. n. 18.* junctâ *L. 6. & L. fin. c. ad Leg. Fabiam,* quæ tamen interdum adhuc in mitiorem, puta exilii, aut metalli mutatur, *L. fin. ff. eod.* Jure verò ecclesiastico acriter puniri debent, sed citra mortem, cum Ecclesia pœnam sanguinis infligere nequeat. *c. in Archiepiscopatu, de raptor.* vel etiam, ut Pirh. n. 37. per mortem intelligendo non naturalem, sed excommunicationem, (quæ est mors quasi civilis, urpote per quam à communicatione fidelium veluti mortuus separatur, juxta *c. per*

venerabilem, qui filii sint legit.) quam etiam Episcopus pro hoc crimine etiam Laicis infligere potest, utpote illi quod ad hoc crimen subiectis, quia per illud detrahatur Religioni Christianae. Abb. in cit. c. 1. h. t. quamvis per mortem etiam intelligi possit depositio ab Ordine & officio; cum & ipsa sit mors quaedam civilis. Pirh. l. c. quin & Judex ecclesiasticus furem hominis liberi tradere potest curiae seculari morte ponendum. Harprech. in §. 1. Inter. Inst. de publ. iudiciis. n. ult. Porro has penas plagiariorum, tam iure civili, quam canonico statutas non incurri à magnis dominis, dum sibi invicem donant pigraos, cantatores, moriones & similes, quia non dant illos, ut priverent libertate, sed ut liberi maneat, sicut ante erant apud donantem, tradunt Abb. in c. 1. h. t. in princ. Bart. in L. lege. ff. ad Leg. Jul. peculat.

Quaest. 331. Quid sit peculatus, & quae eius poena?

1. Resp. Primò: Est crimen publicum, seu species furti, quo pecunia publica ab eo, cuius fidei & periculo commissa non est, surripitur. L. 9. §. Labeo. ff. ad Leg. Jul. peculat. veniuntque nomine pecuniae publicae res omnes ad avararium Reipublicae, aut fisco Principis pertinentes. cit. L. lege. & §. 9. Inst. de public. iudic. quo etiam reducuntur pecuniae communes, sacrae & religiosae. cit. L. lege. ut autem haec species furti distinguatur ab altera eius specie, nimirum furto Sacrilego, aliqui in descriptione illius addunt, pecunia profana. Tale itaque crimen loquendo generaliter committunt, qui fraudem faciunt per se, vel per alios avarario publico. L. 1. ff. ad Leg. Jul. pecul. & in specie, qui pecuniam publicam auferunt, recipiunt, & in usus suos convertunt. L. 1. ff. & L. un. c. h. t. Item, qui in aurum, argentum, aes publicum aliquid induunt, & immiscunt, quo id pejus fiat. Lauterb. in ff. Lib. 48. tit. 13. ad Leg. Jul. pecul. §. 2. citans L. 1. & §. 9. ff. ad Leg. Cornel. de fals. Item Judices, qui auctoritate officii pecunias publicas ad se trahunt, & penes se retinent. Lauterb. l. c. juxta L. un. c. h. t. Item, qui praedam ab hostibus captam surripiunt. L. 13. ff. h. t. plura exempla peculatus vide apud Lauterb. l. c. inter quae illius reos numerat, qui ad peculatum ministerium suum praebuerunt, vel res substractas scientes, vel quovis modo committentes peculatum susceperunt. §. 9. Inst. L. 1. & 6. §. fin. ff. L. un. c. h. t.

2. Resp. Secundò: Poena peculatus alia est pecuniaria, & quidem quadruplum. L. Sacrilegii poenam. in fin. & L. is, qui. ff. h. t. Lauterb. l. c. §. 4. Reiffenst. h. t. n. 62. Extenditur haec poena adversus haeredes committentis peculatum, contraque eos movetur quaestio principalis ablatae pecuniae. L. fin. ff. h. t. sed non nisi intra annum ejus, qui peculatum fecit. Arg. L. 2. ff. ad Leg. Jul. repet. Gilhaus. arb. crim. c. 2. r. 28. n. 7. in fin. Lauterb. l. c. Alia est corporalis, & quidem in privatis personis deportatio. L. peculatus. ff. h. t. quae tamen poena hodie in usu non est, sed ei successit poena arbitraria. Farin. pr. crim. p. 7. q. 171. n. §. Pirh. h. t. n. 39. In magistratibus vero, personisque publicis publico officio fungentibus, eorumque ministris, qui tempore administrationis tales pecunias abstulerunt, est poena capitalis, §. item Lex Julia peculatus. Inst. de publ. iudic. L. un. c. de crim. peculat. Pirh. Reiffenst. Lauterb. ll. cit. eò quòd, cum huiusmodi personae plures haberent opportunitates, pecunias publicas interceptandi, hinc & majoris poenae metu

R. P. Leurr. Jur. Can. Lib. V.

fuerint deterrendae. Menoch. de arb. cas. § 87. n. 6. Matth. L. 48. tit. 10. c. 2. n. 2. Lauterb. l. c. Peculatus denique, quem de iure canonico committunt Presbyteri, aliique Clerici bona ecclesiastica sibi appropriantes vel alienantes, punitur excommunicatione, nisi res surreptae celeriter restituantur. c. si quis de rebus eccles. non alien. & si, qui illum commiserunt, restituere non possunt, deponuntur, c. Diaconi. 12. q. 2. Farin. l. c. n. 10. Pirh. n. 39. in fin.

Quaest. 332. Quid sit furtum de rebus, & quae poena illius?

1. Resp. Primò: In strictissimo sensu est delictum publicum, quo pecunia publica ad usum publicum deputata non erogatur ad illum ab eo, cuius fidei & periculo concedita, sed retinetur, vel in alium usum convertitur. Lauterb. l. c. §. 9. Reiffenst. h. t. n. 63. Sicque residuum differt à reliquo, quod in rationibus privatis restat, ut Harprech. ad §. 11. Inst. de publ. iudic. n. 36. sic itaque hoc crimen committitur à dolosis quaestoribus, praefectis, publicanis & similibus officialibus, qui pecuniam publicam ad certum usum delegatam ex proposito retinent, & in usum illum non erogant. L. 2. §. 4. L. 9. §. fin. ff. h. t. nisi in aliud commodum publicum expenderit, ut Menoch. l. c. cas. § 86. n. 26. ubi tamen id ipsum sublimitat in pecunia ad salaria deputata, vel qui ex locatione, emprione alimentaria, aliave ratione acceptam pecuniam publico non solvunt, vel in usum proprium convertunt. cit. L. 4. §. 3. & cit. L. 9. §. 6. atque ita de hoc crimine criminaliter accusari possunt, qui pecuniam salario & sinatam debito tempore non solvunt, praefecti, qui stipendia militaria militibus non extolvant, Xenodochiorum perfidi administratores, Senatores redditus civitatis in suos usus convertentes, qui tamen ex sola culpa, nimirum ex negligentia tantum (quae potius quam dolus praesumitur) rationes reddere nequeunt, modò defectum resarciant. Lauterb. l. c. §. 10. cum Berlich. p. §. concl. 57. n. § 6. & seq. sed nequeis, cuius fidei pecunia, vel aliud quid cum administratione, sed privata committitur (qualis tutor, curator, insitor, negociorum gestor) ob conversionem in alium finem, non tenetur hac ratione residui, nec furti, nisi de animo furandi constet. Berlich. n. 22. & seq.

2. Resp. Secundò: Convictus de hoc crimine praeter infamiam omnibus delictis publicis statutam. L. infamem. ff. de iud. publ. & motionem ab officio, ut Gilhaus. l. c. n. 9. Harprech. n. 38. Lauterb. l. c. §. 11. ultra rem iniquè deentam, vel non debitè erogatam, punitur amplius tertia parte rei, v. g. qui retinuit 300 florenos, praeterea pro poena solvere debet 100. cit. L. 4. §. 1. ff. ad Leg. Jul. peculat. & qui non habet in aere, punitur in corpore, v. g. carcere, vel prout delicti circumstantiae exigunt, nunquam tamen extra Electoratum Saxoniae puniri, ut fures suspensio, sed poenam extraordinariam, docent Berlich. l. c. n. 31. Carpz. pr. crim. q. 85. n. 16. Porro in haeredes quoque illius, qui residua debent. L. fin. ff. h. t.

Quaest. 333. Quid sit abigeatus, & quae poena illius?

1. Resp. Primò: Est species furti, vel quasi furti, & maleficium extraordinarium, quod in pecoribus è stabulis, pascuis, gregibus abducendis committitur, quorum proinde praedatores, abigei,

A a

abigea-